

Arrest

nr. 295 790 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 25 november 2022 werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening)

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 28 november 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening.

Op 8 december 2022 was er sprake van een stilzwijgend akkoord van Oostenrijk conform artikel 25 (1) van de Dublin III-verordening nu Oostenrijk niet binnen de vereiste termijn had geantwoord.

Op 20 december 2022 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: W.

geboortedatum: [...]1999

geboorteplaats: N. E. S.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 (2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., W., verder de betrokkene, die verklaar staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 22.11.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 22.11.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 25.11.2022 nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest. Hij legde tijdens zijn gehoor zijn originele taskara (nummer xxx) voor.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 21.09.2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 22.11.2022. Hij verklaarde religieus gehuwd (A., A., ongeveer 22 jaar oud) te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde dat zijn echtgenote zich in Afghanistan bevindt.

Hij verklaarde een broer (A., S., ongeveer 24 jaar oud) in België te hebben, die volgens de verklaring van de betrokkene het statuut van erkend vluchteling zou hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan 20 dagen na de machtsovername te hebben verlaten en via de door de betrokkene onbekende landen 10 dagen later Turkije te hebben bereikt, waar hij 10 maanden verbleef. Hij verklaarde via Bulgarije naar Servië te hebben gereisd, waar hij 25 dagen verbleef om vervolgens via een onbekend land Oostenrijk te bereiken, waar hij 2 dagen verbleef. De betrokkene verklaarde het Belgisch grondgebied 5 dagen na zijn vertrek uit Servië te hebben betreden na een doorreis via Zwitserland en een door de betrokkene onbekend land.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn broer in België is en hij met zijn broer wilt blijven wonen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn broer in België woont. De betrokkene gaf geen andere redenen aan waarom hij niet naar Oostenrijk wilt teruggaan.

Op 28.11.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord, wat betekent dat Oostenrijk conform artikel 25(2) op 08.12.2022 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene. De Oostenrijkse instanties werden hiervan op de hoogte gebracht op 09.12.2022.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn broer in België woont en omdat hij bij zijn broer wilt blijven.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broer reeds in België woonachtig is en uitte om diezelfde reden ook verzet tegen een overdracht naar

Oostenrijk in het kader van Verordening 604/2013. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand.

De Oostenrijkse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 28.11.2022 verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Middels het impliciete akkoord van 08.12.2022 zijn de Oostenrijkse instanties verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 08.04.2021, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk (AIDA p. 54).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiele ondersteuning, het gaat om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.84)

Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 95).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.101).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Oostenrijkse instanties worden ten minste 7 dagen vooraf ingelicht over de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 (2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten."

Op 6 februari 2023 werd verzoeker overgedragen aan Oostenrijk.

2. Ontvankelijkheid

Op de terechtzitting stelt verweerder het belang bij het beroep in vraag nu verzoeker aan Oostenrijk werd overgedragen op 6 februari 2023. De raadvrouw van verzoeker volhardt in het belang.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de Dublin III-verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt: *"Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."*

Artikel 30, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat: *"Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht."*

Hieruit blijkt duidelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen (RvS 7 juni 2016, nr. 234.968).

Bijgevolg wordt het actueel belang aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. De verzoekende partij uitte uitdrukkelijk haar protest tegen een terugname door Oostenrijk.

Desalniettemin motiveert de verwerende partij dat Oostenrijk de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Oostenrijkse asielprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het AIDA-rapport van 2022 over Oostenrijk (zie https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA_AT_2021update.pdf). Dit is aldus een eerste indicatie van de onzorgvuldigheid van het onderzoek dat door de verwerende partij gebeurde.

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Oostenrijk.

Cf. AIDA rapport, p. 35:

(...)

Asielzoekers hebben dus zeer veel moeite om een gratis advocaat te krijgen van in het begin van hun asielprocedure.

Het AIDA-rapport verduidelijkt verder (eigen onderlijning):

In June 2019, the Austrian Parliament adopted a law establishing a Federal Agency for Care and Support Services (Bundesagentur für Betreuungs- und Unterstützungsleistungen, BBU GmbH) which is in charge inter alia of providing legal assistance to asylum seekers at first and second instance since 1 January 2021. The new law has been criticised by several organisations, as it raises concerns over the risk of arbitrary access to free legal assistance. In its Legal note on the Austrian law, ECRE demonstrated that while access to legal assistance at first instance was the general rule under the previous Article 49(1) BFA-VG, it becomes the exception under the new law. With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act. In other words, access to free legal assistance at first instance is only granted when existing resources are available (e.g. staff and funding), and is not a right for all.⁹⁷ Moreover, the reform introduces a new threshold which grants the asylum applicant the right to free legal assistance by the Agency only if an appointment - during which the applicant exercises his or her right to be heard - is scheduled within 72 hours (3 days) after having been notified by the BFA of the intention to reject the asylum application. This means that, if the BFA grants the asylum applicant the right to be heard at a later stage (e.g. in 4 or 5 days), free legal assistance by the Agency will only be available if resources so allow. Consequently, there is a risk of arbitrary access to free legal assistance at first instance which will largely depend on the BFA’s goodwill allowing the asylum applicant to be heard in due time.

The Government officially cancelled on 28 February 2020 the extension of the contracts with the NGOs previously providing legal assistance.⁹⁸ As of 2021, these organisations will thus no longer receive funding for the purpose of legal assistance, which has been heavily criticised by civil society organisations. The BBU GmbH started providing legal counselling and representation on 1 January 2021. Caritas (Styria) and VMÖ offered counselling services at first instance until the end of 2020 which was funded by the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF). The BBU GmbH also has some AMIF funded capacities in first instance and provides open counselling in first instance as long as “possibilities are available”. The counselling services are provided at the buildings of the regional directorates of the BFA. There is no funding for transportation costs for persons willing to receive counselling at this stage. At first instance, the BBU GmbH has the legal obligation to provide legal counselling in all procedures where the first interview by the BFA is conducted within 72 hours. In these procedures, the counsellors of the BBU also have to take part in the interviews carried out with the BFA. At the time of writing, this concerned mainly subsequent applications, fast track procedures and procedures at the airport. The BBU GmbH is not being appointed in Dublin cases by the BFA and therefore is not involved in interviews in these procedures in general in first instance. It should be noted, however, that the previous legal aid-system in place until the end of 2020 did also not meet the needs of asylum seekers. VMÖ, which received most of the funding for legal assistance in the first instance procedure,⁹⁹ was criticised for not being very helpful nor committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior.¹⁰⁰

Dat wordt slechts iets makkelijker nadat zij een negatieve beslissing hebben gekregen. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <https://www.unhcr.org/4aa763899.pdf>:

(...)

Het AIDA-rapport noemt het systeem “extreem problematisch” (cf. p. 38):

Besides this free legal advice funded by the state, NGOs help asylum seekers lodging appeals and submitting written statements, accompany them to personal hearings at the Federal Administrative Court and may act as legal representatives. NGOs cannot represent asylum seekers before the Constitutional Court or the Administrative High Court, as this can only be done by an attorney-at-law. Legal assistance free of charge is provided in case of the rejection of a subsequent asylum application on res judicata grounds too. The Constitutional Court and the Administrative High Court apply a merits test and tend to refuse free legal aid, if the case has little chance of succeeding. The BBU-G introduces a worrying change in this regard. The law only includes an obligation to inform applicants of the prospects of success of their appeal without stipulating any consequences. However, the approach suggested by the impact assessment of the law, if applied in practice by the Federal Agency, is extremely problematic. Whereas the recast APD does not specify which other authorities could be considered competent to apply a merits test, entrusting the Federal Agency with that task will create an obvious conflict of interest. Moreover, where another authority than a court or tribunal carries out a merits test, the applicant must have the right to an effective remedy before a court or tribunal against that decision, according to Article 20(3) recast Asylum Procedures Directive. If in practice the Federal Agency were to refuse free legal assistance and representation on that basis without the applicant having an effective opportunity to challenge that decision before a court or tribunal, there would be a clear breach of the recast Asylum Procedures Directive. Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch.

II.4. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, zou ook het recht op materiële hulp zou niet onmiddellijk gegarandeerd zijn wanneer de verzoekende partij wordt teruggestuurd.

Zo stelt het AIDA-rapport, p. 90:

Special documents for the entitlement to Basic Care are not foreseen. All asylum seekers and other persons who cannot be deported are registered in a special database, the Grundversorgung Betreuungsinformationssystem (GVS BIS). National and local authorities, as well as contracted NGOs, have access to the files. In Tyrol, a subsidiary - Tiroler Soziale Dienste (TSD) of the province of Tyrol is responsible for the care and accommodation of protection seekers and has access to the GVS BIS, they have extended administrative rights as they can activate and deactivate benefits in basic care. In Vienna, counselling centers in particular have access to the GVS BIS within the framework of basic services, but only read rights, no administration rights. Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles in getting full Basic Care upon arrival.

Desalniettemin concludeert de verwerende partij:

(...)

Ook kan een asielzoeker zijn materiële hulp nog vele maanden gereduceerd zien wanneer hij meer dan drie maanden gewerkt heeft. Dit kan ertoe leiden dat een asielzoeker/seizoensarbeider in de problemen geraakt om te overleven wanneer hij z'n beroepswerkzaamheid heeft moeten beëindigen.

Cf. rapport, p. 111:

A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 plus € 80,- for each family member, left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception.⁴⁰⁹ If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed

by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid. As mentioned above, Tyrol has an allowance of € 240,- per person, all other federal states € 110,- per person. Moreover, asylum seekers are not registered at the Public Employment Service as unemployed persons. Therefore they are not entitled to vocational trainings provided or financed by the Public Employment Service. As they are not registered as persons searching for work at the Public Employment Service, access to the labour market largely depends on their own initiative and pro-activity in job hunting. Their lack of resources can also be an additional obstacle in securing in job; e.g. when it comes to travel costs for job interviews.

II.5. Het rapport meldt ook herhaaldelijk dat asielzoekers niet steeds toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben.

Cf. AIDA-rapport, p. 114-115:

In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or he will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment. Some of them come to the NGO-run health project AMBER MED with doctors providing treatment on a voluntary basis.⁴²⁷ In some federal provinces such as Vienna, asylum seekers receive an insurance card in the same way as other insured persons and can thus access health care with their insurance contracts without complications. In all other provinces, asylum seekers do not receive an ecard, instead of the ecard they receive a replacement document (c-card Ersatzbeleg), except Tyrol where people in basic care have their insurance number written on the back side of their white ID card, which is working well when going to a doctor's office. Caritas Salzburg reports that it is also working without replacement document, and doctor's appointments could also be made this way because of the plug-in card system, it is only necessary to tell the insurance number. ⁴²⁸ .

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

II.6. Bovendien meldt de bestreden beslissing terecht dat er volgens bepaalde rapporten, zo onder meer het ECRE-rapport, gewag wordt gemaakt van systematische tekortkomingen van de Oostenrijkse staat tegenover asielzoekers:

(...)

Bovendien werden de gevolgen van de toestroom van Oekraïense vluchtelingen voor het Oostenrijkse opvangnetwerk geenszins geanalyseerd.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij hier weigert rekening mee te houden en dit zonder al te veel motivering terzijde schuift.

Gelet op bovenstaande is het dan ook niet verwonderlijk dat zij besliste naar haar meerderjarige broer in België te komen.

II.7. De verwerende partij citeert dus op selectief blinde wijze de rapporten over Oostenrijk en houdt hoegenaamd geen rekening met de grove tekortkomingen die Oostenrijk vertoont in het nakomen van haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers..

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM –dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.”

Na een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat hij uitdrukkelijk protest heeft geuit tegen een terugname door Oostenrijk maar dat de gemachtigde toch motiveert dat Oostenrijk de mensenrechten respecteert en er geen structurele tekortkomingen zijn in de Oostenrijkse procedure om internationale bescherming. Volgens verzoeker citeert de gemachtigde op subjectieve wijze het AIDA-

rapport waardoor het onderzoek niet op zorgvuldige wijze is gebeurd. Verzoeker gaat verder in op de moeilijke toegang tot juridische bijstand van in het begin van de asielprocedure en citeert daarbij uit het AIDA-rapport. Hij acht het Oostenrijkse systeem in strijd met de UNHCR-richtlijnen en citeert uit die richtlijnen. Ook het verkrijgen van informatie in de internationale beschermingsprocedure is problematisch en het recht op materiële hulp wordt niet onmiddellijk gegarandeerd na overdracht. Vervolgens stipt verzoeker aan dat een asielzoeker zijn materiële hulp kan gereduceerd worden indien hij meer dan drie maanden heeft gewerkt, waardoor seizoenarbeiders soms in de problemen geraken indien deze hun beroepswerkzaamheden moeten beëindigen. In een volgend punt haalt verzoeker aan dat verzoekers om internationale bescherming niet steeds toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben, met daarbij verwijzing naar een passage uit het AIDA-rapport. Volgens verzoeker zou de bestreden beslissing zelf stellen dat er volgens bepaalde rapporten sprake is van systematische tekortkomingen van de Oostenrijkse staat. Tot slot werden de gevolgen van de toestroom van de Oekraïense vluchtelingen op het Oostenrijkse opvangnetwerk niet geanalyseerd en is hierover niet gemotiveerd. Bijgevolg acht verzoeker het logisch dat hij besliste om zijn broer in België te komen vervoegen. Verzoeker concludeert tot grove tekortkomingen in het nakomen van de verplichtingen van Oostenrijk en aldus tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Waar verzoeker wijst op het protest dat hij heeft geuit aangaande een overdracht naar Oostenrijk, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker enkel niet terug naar Oostenrijk wilde omwille van het feit dat zijn broer in België is. Op de vraag of er ook specifieke bezwaren zijn tegen Oostenrijk antwoordde verzoeker ontkennend. Hij verklaarde eveneens geen gezondheidsproblemen te hebben. Verzoeker heeft aldus geen structurele tekortkomingen in de Oostenrijkse procedure aangehaald, doch enkel een persoonlijk motief waarop hij thans nauwelijks terugkomt.

Waar verzoeker citeert uit het AIDA-rapport aangaande de moeilijke toegang tot gratis rechtsbijstand, blijkt uit het citaat dat gratis juridische bijstand wel is gegarandeerd in de beroepsfase tegen een negatieve beslissing. De Raad stelt vast dat artikel 19 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) wel vereist dat kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg wordt voorzien, maar geen juridische bijstand. Dat laatste is enkel vereist na een negatieve beslissing. Het feit dat verzoekers tijdens hun interview in eerste aanleg niet vergezeld zijn van een raadsman, is volledig conform artikel 20 van de Procedurerichtlijn. De verplichting voor kosteloze juridische bijstand omvat immers ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg. Voor een administratieve instantie stelt dit artikel enkel dat de lidstaten “kunnen” voorzien in kosteloze rechtsbijstand. Het feit dat UNHCR wel aanbeveelt om gratis juridische bijstand te voorzien vanaf het begin van de procedure om internationale bescherming, houdt evenwel geen bindende regel in voor de Lidstaten.

Verder bevat het AIDA-rapport ook kritiek op de “merits test” die is voorzien vooraleer gratis juridische bijstand wordt verstrekt, waarbij wordt nagegaan of het beroep een reële kans van slagen heeft als voorwaarde voor deze gratis bijstand. Op zich is dit systeem evenwel conform de Procedurerichtlijn. De Raad heeft begrip bij de bedenkingen dat het het federaal agentschap zal zijn die deze “merits test” zal doen of doet, gezien een mogelijk belangenconflict, maar de richtlijn voorziet in de mogelijkheid dat dit besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te bieden, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie. In dit geval moeten de lidstaten er inderdaad voor zorgen dat de verzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit bij een rechterlijke instantie aan te vechten, maar uit het citaat blijkt echter niet dat in de praktijk dit recht niet wordt gewaarborgd.

Waar verzoeker wijst op de zin in het AIDA-rapport dat asielzoekers die worden overgedragen naar Oostenrijk vanuit Lidstaten mogelijk obstakels kunnen hebben om een volledige basiszorg te verkrijgen bij aankomst, kan de Raad enkel vaststellen dat in hetzelfde AIDA-rapport onder het hoofdstuk aangaande de situatie van Dublinterugkeerders staat dat zij geen specifieke problemen hebben aangaande de toegang tot opvang. Waar verzoeker verder citeert uit het AIDA-rapport dat Dublinterugkeerders geen obstakels tegenkomen om hun initiële beschermingsverzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk, als nog geen beslissing over hun verzoek werd genomen, stelt de Raad vast dat verzoeker in casu een beschermingsverzoek had ingediend in Oostenrijk op 21 september 2022 en terug werd overgedragen aan Oostenrijk op 6 februari 2023 zodat dit nog binnen de termijn van twee jaar viel.

Waar verzoeker ingaat op de specifieke situatie van seizoenarbeiders, ziet de Raad niet in welke relevantie dit heeft voor verzoeker. Zoals hoger gezegd, heeft verzoeker in zijn gehoor enkel aangehaald dat hij niet naar Oostenrijk wou gaan aangezien zijn broer in België is, maar heeft hij verder geen specifieke problemen aangehaald.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat verzoekers om internationale bescherming niet altijd toegang hebben tot medische hulp. Het citaat heeft evenwel onder meer betrekking op asielzoekers die hun recht op “basic care” verliezen omwille van gewelddadig gedrag. Er is in casu niet voorgehouden dat verzoeker zich gewelddadig zou gedragen hebben in het verleden waardoor dit recht zou beperkt kunnen worden. Waar verder ook wordt aangehaald dat personen die meer dan drie dagen afwezig zijn geweest van de “EAST” ook problemen kunnen hebben met toegang tot gezondheidszorg, blijkt uit het citaat dat ook het NGO-project AMBER instaat voor medische zorg met artsen die vrijwillig medische hulp verstrekken. Hoe dan ook blijkt op geen enkele wijze dat verzoeker een medisch probleem heeft. Hij haalde in zijn gehoor aan gezond te zijn en haalt nu in het verzoekschrift evenmin enige concrete aandoening aan.

Anders dan verzoeker aanhaalt, kan uit het citaat dat vervolgens wordt weergegeven geenszins worden afgeleid dat de gemachtigde zelf zou erkend hebben dat er systeemfouten zijn in het Oostenrijkse asielbeleid. Hij heeft erkend dat er bij bepaalde aspecten kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt, maar heeft juist ontkend dat dit kan worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure inzake internationale bescherming. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk.

Anders dan verzoeker voorhoudt, volgt de Raad niet dat de gemachtigde uit eigen beweging had moeten onderzoeken wat de toestroom van Oekraïense vluchtelingen heeft betekend voor het Oostenrijkse opvangnetwerk. Het is overigens een algemeen bekend feit dat deze toestroom ook in België voor uitdagingen heeft gezorgd op vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verder

heeft de Raad begrip voor het feit dat verzoeker graag bij zijn broer wenst te zijn, doch de Dublin III-verordening heeft niet voorzien dat het louter hebben van een broer in een bepaalde lidstaat volstaat opdat die lidstaat zich zou moeten verantwoordelijk verklaren voor het internationaal beschermingsverzoek. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn niet kennelijk onredelijk.

Anders dan verzoeker concludeert, volgt de Raad niet dat de gemachtigde blind is geweest voor grove tekortkomingen in de houding van Oostenrijk ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming. De Raad stelt daarentegen vast dat de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht aan Oostenrijk voor verzoeker. Ondertussen werd verzoeker ook overgedragen en ter zitting kon de raadsvrouw geen enkel concreet probleem aanhalen waarmee verzoeker thans in Oostenrijk zou geconfronteerd worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES